

τοῦ ἀνταξίου διαδόχου τοῦ κ. Ἀνδρικοπούλου, ἐλεγκτοῦ ἐντίμου καὶ εὐγενεστάτου τοῦς τρόπους. Ἄλλ' ἢ ἐν γένει λειτουργία τοῦ τελωνείου αἰσχρά, ἐλεεινή, ἀνωμαλιώτης, ἀνάστατος, ἀνάκατος, τῆς ὁποίας τέλος γνησιωτέρα ἄλλη ρωμαϊκὴ δὲν θά ὑπάρξῃ.

Τὸ Ταχυδρομεῖον ὀγδοήκοντα λεύγας μακρὰν τοῦ Πειραιῶς, γειτνιάζον τῇ Κούλουρῃ καὶ τῷ νεκροταφείῳ μὲ 4 γραμματοκομιστὰς εἰς 40,000 κατοίκους—ἐμπόρους! Ἀρκεῖ ὅτι αἱ διπλασίον κατοίκων Ἀθηναῖοι ἔχουσι τοὺς ὀκταπλασίους! ἡμῶν γραμματοκομιστὰς διὰ τὴν ἔγκαιρον διανομὴν τῶν *ραβασακίων*, φαίνεται, καὶ πρόληψιν παντὸς *ρατζεβοῦ*· διότι πρέπει νὰ ἐθεωρήθησαν τὰ συμφέροντα τοῦ υἱοῦ τῆς Κύπριδος ἀνώτερα τῶν τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἡ Ἀγορά μας ἄνω κάτω ἐκ τῆς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν μετατροπῆς τῶν νομισματικῶν ἀξιών, εἰς λίαν στενόχωρον δὲ θεσιν ἐκ τοῦ τελευταίου μέτου ὁπερ ἔλαβαν ἡ Τράπεζα πρὸς περιορισμὸν τῶν πιστώσεων τῆς καὶ οἱ μικροτραπεζίται πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς τοκογλυφίας τῶν. Τρεῖς μῆνας ἂν διαρκέσῃ ἡ ἀσφυκτικὴ αὕτη κατάστασις, τετέλεστοι! Πολλαὶ λήξεις συναλλαγμάτων θά εὕρουν τοὺς ἀπυθόκτους εἰς τὰς *λήξεις* τῶν, οἱ δὲ Σάῦλωκ ἀπελευσονται ἐξ ἧς ξένης προήλθον, ἔνθα οὐ γὰρ ἰνίκ, σκοτοῦρα καὶ συλλογισμὸς, ἀλλὰ *ραχάτι* ἀτελεῦτέον. Μολαταῦτα ἂν δὲν θελωμεν νὰ κρίνωμεν ἐκ προκαταλήψεως δυσμενῶς τὴν Τράπεζαν, ἐπὶ τῆς προκειμένης περιστάσεως δὲν ἔπραξέ τι ὀλιγωτέρον ἢ περισσότερον τῆς ἐπιτροπευμένης ἀμύνης τῶν συμφερόντων τῆς. Καὶρός ἦτο νὰ παύσῃ ἡ συμπαιγνία τῶν οἰκονομικῶν γραμματίων καὶ νὰ ἔχωσιν εἰσοδὸν εἰς τὰς προεξοφλήσεις τῆς τὰ καθαρῶς ἐμπορικὰ γραμμάτια.

Ἐργάτιδες διὰ τὰ νηματουργεῖα ἐξακολουθοῦσι τακτικῶς κατὰ Παρασκευὴν ἐρχόμεναι ἀνὰ εἰκοσιν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Ἡδὲ ἔφθασεν ἡ τρίτη ἀποστολὴ δι' ἧς συμπληροῦται τὸ ἀναγκαῖον προσωπικὸν τοῦ ὑφαντοκλωστήριου Ρετζίνα. Ἐκ τῶν κατόπιν ἀποστολῶν θά λάβωσι καὶ τὰ ἄλλα ἐργοστάσια. Ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τοῦ δείγματος αἱ ἐργάτιδες αὗται φαίνονται ἐργατικώτεραι, εἰρωστότεραι καὶ περισσότερον σεμναὶ τῶν λουσομανῶν, καχεκτικῶν καὶ γλωσσούδων ἐντοπιῶν μας, τῶν ὁποίων τὸ τελευταῖον ἐλάττωμα ἥκπως ἐμετρίασεν ἡ ἀρίστη τῶν Κωνσταντινουπολιτιστῶν καθὼς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ὁλοῦν αὐξήσεως τῶν ἡμερομισθίων ἀξιώσεις τῶν. Πολὺ εὐτυχεῖ ἐν τῇ δυστυχίᾳ μας θὰ εἴμεθα ἐνθ' ἀπαξάπαντες παραπονούμεθα ἐπὶ τῇ οἰκονομικῇ στενοχωρίᾳ ἣτις μᾶς περιέσφιγγεν, ἐν τούτοις κατατρεγόμεναι εἰς ἐργατικάς χεῖρας ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ πρὸς κίνησιν τῆς ἄλλως τε μικρᾶς Βιομηχανίας μας.

Ὅσοι πρὸ εἰκοσιπενταετίας ἐμαθήτευσαν ἐν Πειραιεὶ ἐνθυμοῦνται τὸν ἀπὸ τότε μέχρι τῆς χθὲς σχολάρχην κ. Θ. Βραχνὸν τὸν ὁποῖον οἱ συμπολίται του δικαίως ὑπολήπτονται ὡς ἄνθρωπον ἀκραιωτάτου χαρακτῆρος, οἱ δὲ στενωτέρων γνωρίσαντες αὐτὸν συνάδελφοί του τὸν ἐξετίμησαν διὰ τὴν ἀδόλον εὐλαβειάν του πρὸς τὸ καθήκον εἰς ὃ μετ' ἐνθουσιώδους ἀφοσίωσης ἦτον ὅλως ἀφιερωμένος κηρύττων ἐνίοτε καὶ διαζύγιον μὲ τὸν λαίμοδέτην του διὰ νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς τοῦτο μετὰ τῆς ὥρας τῆς παραδόσεώς του. Εἶνε τέλος εἰς τῶν ὀλίγων ἐκείνων δημοσίων λειτουργῶν οἵτι-

νες συναισθάνονται τὴν ἱερότητα τῶν καθηκόντων τῶν, σέβονται τὴν ἀτομικὴν τῶν ἀνεξαρτησίαν λατρεύοντες ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὴν ἡσυχίαν τῆς συνειδήσεώς των. Καὶ ἀφοῦ θὰ σὰς φανῇ θαῦμα εἰς τὰ ρουσφετικά χρονικά μας μία ἀδιάκοπος εἰκοσιπενταετής σειρά ὑπηρεσίας εἰς ἓναν τόπον χωρὶς μίαν καὶ μὲτάθεσιν, πόσον μᾶλλον δὲν θὰ σὰς φανῇ τερατώδες ἐξάμβλωμα, παρᾶξενον θαῦμα εἰς τὰ ἀγαμοφωτικά χρονικά μας τὸ διὰ τῆς παύσεως τοῦ κ. Βραχνοῦ τσεκούρημα τοῦ ἐνταῦθα σχολαρχείου. Ἡ τύχη του βλέπετε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἦ διαφορετικὴ τοῦ πεπρωμένου παντός ἐντίμου ἐν Ἑλλάδι. Ἐπρεπε νὰ παυθῇ ὅχι διὰ νὰ ὠφεληθῇ τὸ δημόσιον—ἐπεὶ δὲ τοῦ πληρῶναι τὴν ἴσιν τοῦ μισθοῦ σύνταξιν του—ὅχι διὰ νὰ βελτιωθῇ ἡ ἐκπαίδευσις—ἐπεὶ δὲ τὸν θεωροῦμεν δυσαντικατάστατον—ἀλλὰ διὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ χιμαιρικὴ ἀπαιτήσις κάποιου χαμένου φίλου τοῦ συχαμένου ὑπουργείου. Πλὴν ὀλίγη ὑπομονὴ καὶ ἐπανερχόμεθα ὅπως σοῦ πρέπει, ὦ φάρα ἀγυρτῶν!

Τορὸς

ΑΘΛΑ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΩΝ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Γύθειον, 18 Σεπτεμβρίου.

Ἡ κατὰ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου τελομένη κατ' ἔτος ἐνταῦθα ἐμπορικὴ πανήγυρις, ἐγένετο ἐφέτος μετὰ πολλῆς ζωηρότητος. Ὑπερτίμησις εἰς ὅλα· ἀλλ' ἡ ἀφθονία τοῦ παρὰ ἐκάλυπτε τὴν ὑπερτίμησιν. Οἱ συναθροισθέντες ὑπερέβησαν τὰς ὀκτὼ χιλιάδας, καὶ ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶνε ἐκτακτός διὰ τὸν τόπον μας, ὡς ἦτο ἐκτακτός καὶ ἡ ἡσυχία μεθ' ἧς ἤρξατο καὶ θά ἔληγεν ἡ πανήγυρις μας, ἂν μὴ ἐταρασσον ταύτην δύο... *χωροφύλακες*. Ναι! δύο παληκαράδες τῆς ἐφίππου χωροφυλακῆς διότι νομίζω ὅτι πρέπει νὰ διακρίνωμεν ταύτην ἀπὸ τῆς πεζῆς. Ὁ πεζὸς χωροφύλαξ δὲν ἀξίζει τίποτε χωρὶς τὸ σχοινί του, ἀλλ' ὁ ἐφίππος ἐμπνέει πάντοτε σεβασμὸν ἢ τρόμον διότι ἄλλως, πρὸς τί οἱ χαλκόποδες ἵπποι, ἡ μεγαλοπρεπὴς περιβολή, ἡ μακρὰ σπάθη καὶ οἱ κροταλίζοντες πτερνιστῆρες; Ὁ πρῶτος εἶνε ὑπουλός, ἀλλ' ὁ δεῦτερος ἀρειμάνιος, μὲ ὑψηλότερον προορισμὸν, μὲ εὐγενέστερον ὕψος. Καὶ ὅμως! *Δεῦρ' ἴθι, Στρατάρχα, ἵνα θέσκελα ἔργα ἰδῇαι φρουρῶν ἵπποδάμων*, καὶ νὰ μᾶς πῆς ἂν δὲν μολύνωσιν οὗτοι τὸ στέμμα ὁπερ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἔθηκας. Οἱ εὐγενεῖς μας περιέτρεχον τὸν τόπον τῆς πανηγύρεως, ἀλλὰ δὲν εὗρισκον δουλειά· διότι ὁ κόσμος ἐτήραζε τὴν δουλειά του. Αἱ! τοῦτο ἦτο σκληρόν! ἡ πανήγυρις ἔληγε καὶ ὅμως αὐτοὶ δὲν εἶχον τίποτε κερδίσει. Ἐπρεπε νὰ κάμουν κατὶ καὶ ἑκάμουν. Ἀπαγορεύονται τὰ παιγνίδια· εἶπον κροτοῦντες τὰ ξίφη εἰς κάποιον κερδίζοντα ὀλίγας δεκάρας διὰ συνήθους διασκέδαστικου παιγνιδίου.— «Τὸ παιγνίδι μου δὲν εἶναι κλέφτικον», ἀπήντησε μετὰ σεβασμοῦ ὁ ἀτυχὴς παιγνιδιάρης· ἀλλ' ἀφοῦ θέλετε, τὸ παύω.— Ψιθυρισμὸι ἀπειλητικοὶ ἤκουσθησαν ἐν τάλλῃρον ὑπὸ βαθοῖς συνοδευόμενον στεναγμοῦ μετετέθη ἀπὸ τσέπης εἰς τσέπην, καὶ οἱ γενναῖοι χωροφύλακες *σχηκνηθέντες* ἀφῆκαν τὸν φτωχὸν ἄνθρωπον νὰ βγάξῃ τὸ *ψαμί* του. Ἀλλὰ... τί εἶνε ἐνὸς τάλλῃρου κρασί; Ἐχρεώσθη μετ' ὀλίγον καὶ δεῦτερον, πλὴν δὲν ὑπῆρχε. Τὰ ξίφη γυμνοῦνται καὶ τὰ σκεῦη τοῦ ἐργάτου θραυνοῦνται ὑπὸ τὰ βαρέα αὐτῶν κτυπήματα, ἐνθ' ἀπαύμαι καὶ μάγουλα συγκρουόμενα ἀποτελοῦσιν ἤχον δυνάμενον νὰ τέρψῃ ἓνα Νέρωνα. Γενικὴ ταραχή! Ἡ μανία τῶν ξιφοφόρων κορυφούται! Εἰς πολίτης· τολ-

μᾶ νὰ ἐλέγξῃ τὴν αἰσχροὺς αὐτῶν διαγωγὴν, ἀλλὰ τῷ ἀπαν-
τῶσι διὰ ξιφισμῶν. Ἀνάγκη πλέον ἡμῶν. Ἐξάγει πιστόλι
καὶ τοὺς προκαλεῖ διὰ τοῦτου νὰ ὀπισθοχωρήσωσιν· ἀλλ' αὐ-
τοὶ ἐπιτίθενται φοβερώτεροι. Ἡ σκανδάλῃ πιέζεται. . . ἀλλὰ
δὲν ἀκούεται ἐκπυροκρότησις. Ἐθραύσθη μόνον τὸ καψού-
λιον, παιγνίδι τῆς τύχης· τὸ πιστόλι εἶνε διπλοῦν. Ὁ εἰς
τῶν ἡρώων μας μένει ἀλίνητος ἐκ φόβου, ἀλλ' ὁ ἕτερος ρί-
πτεται ὡς τίγρις, ὁ πολίτης θέλει ν' ἀποφύγῃ τὸ κκούρ-
γημα, ὀπισθοχωρεῖ, ἀλλ' ὀπισθοχωρῶν πίπτει. Ὁ χωροφύ-
λας ἐπέρχεται. Πιέζεται καὶ ἡ δευτέρα σκανδάλῃ· ἀλλ' εἰς
μάτην. Ἡ τύχη πάλιν παίζει. Ἡ αἰχμὴ τοῦ ξίφους ἐγγίζει
ἤδη τὸ στήθος τοῦ πεσόντος καὶ θὰ διεπέρα ἀφρευκτῶς τοῦτο,
ἂν μὴ λίθος ὕψ' ἑτέρου πολίτου ριφθεὶς κατὰ τῆς κεφαλῆς
τοῦ αἰμοδόρου χωροφύλακος, ἀνεχαίτιζε τὴν ὁρμήν του, τοῦθ'
ὅπερ ἔδωκε καιρὸν εἰς τὸν πεσόντα νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ . . . δὲν
ἐτελείωσε. Τὸ φινάλε εἶνε βροντωδέστερον. Οἱ παληκαρὶδες
ἔδγαλαν τὰ ρεβόλβερ. Ἐπρεπε νὰ τὰ χρησιμοποίησωσιν. Οὐ-
δὲν ἀπλούστερον. Πολίται ὑπῆρχον ἐκεῖ. Ἐπυροβόλησαν δις
ἀνεπιτυχῶς καὶ ὁ καυγᾶς διελύθη. Εὐλογεῖτε τὴν Ἑλλάδα
διότι δὲν ἐγύμνασε καλῶς τὸν στρατὸν τῆς· ἄλλως θὰ εἴχο-
μεν θύματα. . .

Καὶ τώρα διότι κατὰ τύχην δὲν συνέβη δυστυχῆ τι,
δὲν πρέπει νὰ γείνη λόγος; Δὲν εἶναι αὐτῆς τῆς ιδέας. Ὁ
ὑπομνηκάρχος κ. Γουνελίδης, πρὸς ὃν ἀληθῶς μετὰ τῶν ὑπ'
αὐτὸν ἀνδρῶν ὀφείλεται ἔπαινος διὰ τὴν ἐν γένει διαγωγὴν
του, ἀπέστειλεν ἀμέσως τοὺς ἐνόχους εἰς Σπάρτην. Ἀλλὰ
τοῦτο δὲν ἱκανοποιεῖ τὴν πολιτείαν. Εἶνε ἀνάγκη νὰ τιμωρη-
θῶσι παραδειγματικῶς οὗτοι· διότι ἄλλως ἔχομεν πλέον ὄχι
τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ τὴν υποχρέωσιν νὰ ὀπλιζώμεθα μέχρως
δυνάμει ὅπως ἀμυνώμεθα κατὰ τῶν ἀδίκως ἐπιθέσεων τῶν. . .
φρουρῶν τῆς τιμῆς τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας μας.

Ο ΒΑΪΡΑΚΤΑΡΗΣ

ΚΑΙ ΟΙ ΦΥΓΟΔΙΚΟΙ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Καλάμαε, 17 Σεπτεμβρίου.

Ἡ παρούσα ἐποχὴ θέλει γίνεαι ἐποχὴ χρονολογίας διὰ τὸν
λαὸν τῆς Μεσσηνίας, διότι κατ' αὐτὴν κατωρθώθη ἐν κατόρ-
θωμα ἀκατόρθωτον μέχρι τοῦδε νομιζόμενον, τὸ δὲ ὄνομα
τοῦ Βαΐρακτάρη μεγάλῃν θέλει ἀποκτήσῃ ἐνταῦθα δημοτι-
κότητα καὶ μετ' ἐπαίνων οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ μετ' εὐλογιῶν
θέλει φέρεσθαι ἀνὰ τὰ στόματα τῶν Μεσσηνίων.

Ἐνθυμῶνται ἴσως οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» τὰ
ἐν αὐτῷ καὶ ἐν ἄλλαις ἐφημερίσι δημοσιευόμενα πρὸ καιροῦ
ὀλίγον ἀλλεπάλληλα τηλεγραφήματα τοῦ βουλευτοῦ Μεσσή-
νης κ. Κ. Κουμουνδούρου περὶ τῆς φυγοδικίας ἐν Μεσσηνίᾳ.
Ὁμολογουμένως τότε ἡ φυγοδικία θρασείαν εἶχεν ἐγείρει τὴν
κεφαλὴν καὶ ἦτο ἡ φοβερωτέρα διὰ τὸν τόπον μάστιξ· διότι
φυγόδικος δὲν θὰ εἴπῃ — ἐν Μεσσηνίᾳ τοῦλάχιστον — ὅτι
τὰ δύο συνθετικὰ τῆς λέξεως σημαίνουν, ἀλλὰ λωποδύτης,
ἀλογολέπτης, βρασιβοζούκος, ληστής, πολλάκις, ἐνὶ λόγῳ
τύραννος τοῦ τόπου.

Τὰ δίκαια ταῦτα τοῦ κ. Κουμουνδούρου παράπονα εἶρον
ὄντως ἤχῳ ἐν τοῖς ὡσὶ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ὅστις ἀπεφά-
σισε νὰ φιμώσῃ τὸν κ. Κουμουνδούρον καὶ διὰ τῶν τοῦ
τοῦ ὁποίου εἶθε πάντοτε οἱ κυβερνῶντες νὰ προσπαθῶσι νὰ
φιμώσωσι τοὺς ἀντιπολιτευομένους. Ἐξελέξατο καὶ ἀπέστει-

λε πρὸς καταδίωξιν τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ φυγοδικίας τὸν κ.
Μπαϊρακτάρη, ἄνθρωπον τίμιον, ἀκέραιον, ἀκαμπτον ἐν τῇ
ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος, ἀνεπηρέαστον, θέλοντα ἐν μιᾷ
λέξει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀνατεθεῖσαν ἐντολήν, γνωρίζοντα δὲ
πῶς νὰ ἐκτελέσῃ ταύτην.

Ἦλθεν ὁ Μπαϊρακτάρης καὶ πρὶν παρέλθῃ μὴν ἀπὸ τῆς
ἐλεύσεώς του, ἡ φυγοδικία ἐξέλιπεν ὡς διὰ θαύματος. Εἶνε
ὄντως θαύματα διὰ τὴν Μεσσηνίαν τὰ κατωρθωθέντα. Φαν-
τασθῆτε ὅτι οἱ φυγόδικοι μόνον τῶν προσήρχοντο εἰς τὸν
ἐπὶ τῆς καταδίωξεως, ἡ εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν, εἰς ταύτην δὲ
πολλάκις συνέβη νὰ εἴπωσιν οἱ ὑπάλληλοι τοῖς προσερχο-
μένοις νὰ ἐπιστρέψωσιν ἄλλην ὥραν, διότι δὲν εἶχον καιρὸν
νὰ παρατηρήσωσι καὶ εὖρωσι τὰ χαρτιά τῶν προσερχομέ-
νων ἵνα τεθῶσιν ἐν ταῖς φυλακαῖς, καὶ ἀσχολούμενοι εἰς τὴν
εὕρεσιν τῶν στενογραφιῶν τῶν προσελθόντων· ἕκαστος μὲ
τὴν σειράν του, βλέπετε!

Ἦδη ἐν ὅλῳ τῷ νομῷ Μεσσηνίας δὲν ὑπάρχουσι περισ-
σότεροι τῶν τεσσάρων φυγοδικίων, μεταξύ δὲ αὐτῶν καὶ ὁ
περιβόητος Σκουρλῆς. Εἶπον δὲ περιβόητος οὐχὶ διὰ τὰ
κατορθώματά του, ἀλλὰ διὰ τὴν εὐφυΐαν του, τὴν ὠκυπο-
δίαν του καὶ τὴν ἀσύλληπτὸν του. Πρὸ εἰκοσαετίας οὗτος ἀ-
πέδρα τῶν φυλακῶν, ὅπου εὕρισκετο καταδεδικασμένος εἰς
θάνατον διὰ φόνον, ἔκτοτε δὲ δὲν κατωρθώθη ἡ σύλληψις
του. Περὶ τούτου ἔμαθον τὸ ἐξῆς· ἀνεκδοτόν, ὅπερ ἀποδίδω
μᾶλλον εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Λέγουσιν
ὅτι προσελθὼν τῷ ἐπὶ τῆς καταδίωξεως ἀξιωματικῷ με-
τμριεσμένος εἰς ποιμένα ἐνεχείρισε τούτῳ ἐπιστολὴν ἐκ
μέρους ἑαυτοῦ, λέγουσαν ὅτι εἶνε ἀδύνατος ἡ σύλληψις του
καὶ νὰ μὴ κοπιᾷ μάτην. Τὸ ὕψος τῆς ἐπιστολῆς· ἔκαμε τὸν
ἀξιωματικὸν νὰ ἐρωτήσῃ τί εἶδους ἄνθρωπος ἦτο ὁ Σκουρ-
λῆς, ὁ δὲ κομιστὴς τῷ ἀπήντησεν ὅτι δύναται νὰ λάβῃ
ιδεῖν ἀκριβῆ περὶ αὐτοῦ ἂν παρετῆρει αὐτόν, πρὸς ὃν ὡ-
μοιάζεν. Ἀκολούθως ὁ διάλογος ἐξετάθη μεταξύ των, λέγε-
ται δὲ ὅτι ὁ κομιστὴς τῆς ἐπιστολῆς δικαιολογῶν τὸν
Σκουρλῆν εἶπεν ὅτι ἂν δὲν προσέρχεται, πράττει τοῦτο,
διότι αὐτός, ἅμα προσελθὼν, θὰ παραδοθῇ τὸ δημῷ, ὅτι
ἐπομένως προτιμᾷ νὰ ζῇ ἐλεύθερος καὶ καταδικώμενος ἔστω,
ἢ καὶ νὰ φονεῖται ἀπὸ βόλι, παρὰ νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν λαι-
μητόμον. Ἀλλῶς δὲ καὶ δὲν ἐνοχλεῖ κανένα, ζῇ ἡσυχῶς, ὑ-
περασπίζει μάλιστα τοὺς συγχωρίους του, ἐπομένως δὲν ἐν-
νοεῖ τί τὸν θέλει ἡ κυβέρνησις. Μετέγραψα ἐν περιλήψει τὸν
διάλογον τοῦτον ὅπως μοι μετεδόθη, ἵνα συμπεράνω ὅτι ἂν
ἡ διαγωγὴ τοῦ Σκουρλῆ εἶνε τοιαύτη, εἶνε ἀδίκον νὰ ἐπιζη-
τῆται ἡ σύλληψις αὐτοῦ, ἀφοῦ ἐν ταῖς φυλακαῖς τιθέμενος
εἶνε ἄχρηστος· ἐνῶ ὡς φυγόδικος μένων δύναται νὰ χρησι-
μεύσῃ φύλαξ τοῦ χωρίου του κατὰ τῶν λοιπῶν φυγοδικίων.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Παρίσιοι, 9 8δρίου. Ὁ στρατηγὸς Καμπενὼν διωρί-
σθη ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν.

Ὁ κ. Μουῦ παρευρίσκατο εἰς τὴν κηδείαν τοῦ υἱοῦ τοῦ κ.
Μαυροκορδάτου γενομένην σήμερον.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ πρὸς ἐνοικίασιν μικρὰ οἰκία ἢ ὀ-
ρφος οἰκίας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σιαδίου εἰ δυνατόν ἢ κατὰ τὴν
συνοικίαν Κολοράκι, μὲ τρία δωμάτια, μετὰ ἢ ἄνευ ἐπί-
πλων. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Αἰγύπτου (6, 5)